

ปกิณกะ

อาจารย์สมชัย บวรกิตติ อายุ ๘๔ ปี

ก้องเกียรติ คุณฑักันทรากกร

เมื่อจบการศึกษาจากต่างประเทศและกลับมาทำงานที่ประเทศไทย ข้าพเจ้าได้พบกับศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.นายแพทย์สมชัย บวรกิตติ ใน พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ขณะมีโอกาสดูแลผู้ป่วยร่วมกัน ในช่วงแรกผมรู้สึก “เกร็ง” ที่จะพูดคุยกับท่าน แต่เมื่อได้เริ่มสนทนากันก็พบว่าท่านเป็นอาจารย์อาวุโสที่มีความเมตตา ให้ความเป็นกันเองกับแพทย์รุ่นลูกรุ่นหลาน ข้าพเจ้า อาจารย์ได้สอบถามถึงการงานที่ธรรมศาสตร์ที่เป็นโรงเรียนแพทย์ใหม่ เมื่อทราบว่าข้าพเจ้ามีความสนใจในงานวิชาการและการทำวารสารทางการแพทย์ ท่านจึงชักชวนให้เขียนบทความลงพิมพ์ในวารสาร และในตำราหลายเล่มที่อาจารย์เป็นบรรณาธิการอยู่ เช่น วารสารวิจัยระบบสาธารณสุข วารสารราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทยฉบับภาษาอังกฤษ ตำราโรคเหตุความเครียด ตำราสมรรถภาพในการขับขี

ท่านอาจารย์สมชัยยังได้นำข้าพเจ้าเข้าร่วมคณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมศัพท์แพทยศาสตร์ ของราชบัณฑิตยสถานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบัน ทำให้ทักษะในการใช้ภาษาไทยของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงดีขึ้นมาก ข้าพเจ้าได้ปรับการใช้ภาษาไทยในตำราและวารสารที่รับผิดชอบให้มีความเป็น “ไทย” มากที่สุด เช่นการใช้เลขไทย ใน

ส่วนงานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบโดยตรงคือ ธรรมศาสตร์เวชสาร ซึ่งอาจารย์มีส่วนสำคัญทำให้วารสารนั้นได้มีการพัฒนาค่อนข้างรวดเร็ว จนเป็นรูปแบบปัจจุบัน โดยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำ เนื่องจากอาจารย์เป็นบรรณาธิการมืออาชีพ มีประสบการณ์สูง ด้วยบารมีของท่านที่เป็นอาจารย์ของโรงเรียนแพทย์ในอดีตและเป็นราชบัณฑิต ท่านได้ขอต้นฉบับบทความจากนักวิชาการนอกคณะฯ ให้แก่ธรรมศาสตร์เวชสารจำนวนมากเป็นผลให้วารสารมีความน่าสนใจหลากหลาย และได้โอกาสเผยแพร่สู่สถาบันวิชาการในประเทศอย่างกว้างขวาง จนเรียกได้ว่าผมเป็นศิษย์ของอาจารย์ในด้านการทำตำราและวารสาร นอกจากนั้น อาจารย์ยังให้ความเมตตากรุณาในการแนะนำ เป็นที่ปรึกษาอย่างดียิ่งทั้งในเรื่องส่วนตัว และช่วยเหลือในงานวิชาการของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ผลงานมีคุณค่ามากขึ้น และเป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการ

ในวาระสำคัญที่อาจารย์มีอายุ ๘๔ ปี ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อาจารย์เคารพนับถือ จงดลบันดาลให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรง เป็นดั่งแสงสว่างส่องเทียนที่คอยนำทางชีวิต นำสติปัญญาให้บังเกิดกับศิษย์คนนี้เป็นแม่พิมพ์ที่ข้าพเจ้าได้เดินตามตลอดไป